

Хубавото слънце лѣеше топлината си между раменетѣ имъ; тѣ не чуваха вече нищо; не мислѣха за нищо; бѣха забравили за останалия свѣтъ; тѣ ловѣха риба. Но внезапно нѣкакъвъ глухъ шумъ, който идѣше сякашъ изподъ земята, разтнесе почвата. Топътъ започваше отново да гърми.

Морисо извърна глава и забеляза отвъдъ брѣга, въ лѣво, грамадния силуетъ на върха Монъ-Валериенъ — чието чело бѣше увѣнчано съ бѣла качулка — единъ барутенъ облакъ, който току-що бѣше избѣлванъ.

И тутакси вторъ облакъ димъ излѣзе отъ върха на укреплението; а нѣколко мига следъ това новъ гърмежъ заехтѣ.

Сетне последваха други гърмежи — отъ минута на минута планината изхвърляше своето смъртоносно дишане, пущаше своитѣ млѣчни пари, които се издигаха бавно къмъ спокойното небе и образуваха единъ облакъ надъ острова.

Г-нъ Соважъ сви рамене: „Ето че започватъ отново“ — каза той.

Морисо, който гледаше угрижено, какъ плавника на вѣдницата му потъваше едно следъ друго всѣка минута, бѣшъ обзетъ внезапно отъ гнѣвъ на миролюбивъ човѣкъ противъ тия побѣснѣли хора, които се биеха така, и избѣрбори: „Какво безумство е да убивашъ хората така!“

Г-нъ Соважъ подзе: „Това е по-лошо и отъ животинство“.

И тѣ започнаха спокойно да спорятъ, като разчепкваха голѣми политически въпроси съ здравата разсѣдливостъ на кротки и ограничени хора. А Монъ-Валериенъ гърмѣше непрестанно, като разрушаваше съ грамадни удари французки кѣщи, като затриваше човѣшки животи, смазваше сѣщества, туряше край на много блѣнове, на много очаквани радости, на много желани щастия, като отваряше въ сърдцата на жени,